

Пакъ когато увъ градинкѣ
Самненинка прѣдъ обѣдъ,
Като ходишь, ты съгледашь
Вечъ завѣнжлъ, клюмнжлъ цвѣтъ ;

Ахъ, смили ся и запри ся

Та погледай баръ на часъ,

И за мене осѣти ся

Че кат' него вѣнж-й азъ.

Пакъ когато на небето

Видишь нѣкожъ звѣздъ,

Че ся съ другъ не сдружава,

Но мъждѣ все сама ;

Осѣти ся зарадъ мене,

Че и азъ така самъ си

На таквози съмъ мъждене ;

Горестъ ми животъ гаси.

Тѣй догарямъ, тѣй мъждѣжъ ;

На угасваніе съмъ азъ,

Зарадъ тебе да желѣжъ,

Да въздышамъ вяской часъ.

Пакъ когато че съгледашь

По край тебе облакъ бѣлъ,

Като сѣнкъ, да минува ;

Вечъ да знашь че съмъ умрѣлъ.

Тъзь е най-последня срѣща

Съ тебъ на моѣтж душъ ;

Зарадъ мене тя подсѣща

Да пролѣйшь еднж сызъ.